

The New York Times bestseller

The Shadow and Bone

GRİŠV TRILOGIJA
ANTRA KNYGA

LEIGH BARDUGO

LEIGH BARDUGO

Šturmas
ir
audra

GRĮŠŲ TRILOGIJA
ANTRA KNYGA

IŠ ANGLŲ KALBOS VERTĖ ASTRA ALBA

Aukso pieva
Vilnius / 2016

I SKYRIUS

Dvi savaites praleidome Koftone, bet aš vis dar pasiklysdavau. Miestas plytėjo į vakarus nuo Novyj Zemo kranto, už kelių mylių nuo uosto, kuriame išsilaipiname. Greitai keliausime toliau, į gūdų užkampį šalies pasienyje. Gal tada pasijusime saugūs.

Pažvelgiau į mažytį žemėlapi, kurį nusibraičiau, ir grįžau tuo pačiu keliu atgal. Mudu su Malu kiekvieną dieną susitikdavome po darbo, kad kartu grįžtume į pensoną, bet šiandien nuklydau visai į kitą pusę, kai padariau lankstą, norėdama nupirkti mums pietus. Į kuprinę sukišti pyragėliai su kopūstais ir veršiena skleidė keistą kvapą. Krautuvininkas tvirtino, kad jie yra žemėnų skanėstas, bet aš tuo suabejojau. Tai ne itin svarbu. Pastaruoju metu man viskas atrodė pelenų skonio.

Mudu su Malu atvykome į Koftoną ieškoti darbo, kad sutauptume pinigų kelionei į vakarus. Čia buvo prekybos *džurda* centras, apsuptas laukų, pilnų mažyčių oranžinių žiedelių, kuriuos žmonės kramtė be saiko. Šis stimulatorius Ravkoje laikomas prabanga, bet kai kurie „Verhaderio“ jūreiviai jį vartojo, kad išliktų budrūs per ilgas budėjimo valandas. Žemėnai vyrai mėgo užsikišti džiovintų žiedų už lūpos, net moterys nešiojosi juos išsiuvinė-

tuose krepšeliuose, kabančiuose ant riešo. Kiekvienos mano praeitose parduotuvės vitrinoje buvo reklamuojamos skirtingos rūšys: „Šviesialapis“, „Šešėlis“, „Dhoka“, „Stambusis“. Pamačiau, kaip dailiai apsirengusi mergina pūstu sijonu pasilenkia ir išspjauna rūdžių spalvos čiurkšlę tiesiai į žalvarinę spjaudyklę, kokios stovi prie kiekvienos parduotuvės durų. Užgniaučiau kylantį šleikštulį. Nemanau, kad galėčiau priprasti prie šio žemėnų įpročio.

Su palengvėjimu atsidususi pasukau į pagrindinę miesto gatvę. Bent jau dabar žinojau, kur esu. Koftonas man vis dar atrodė ne visai realus. Kažkoks primityvus ir neišbaigtas. Dauguma gatvių buvo negrįstos, o aš visada nerimavau, kad plokščiausiai pastatai netvirtomis medinėmis sienomis gali sugriūti bet kurią akimirką. Vis dėlto jie visi turėjo stiklinius langus. Moterys rengėsi aksominiais apdarais, puoštais nériniais. Parduotuvių vitrinos lūžo nuo saldumynų ir žaislų bei visokiausių papuošalų, o ne nuo šautuvų, peilių ir mažyčių troškintuvių. Čia net elgetos avėjo batus. Taip atrodo šalis, kai jos nepuldinėja priešai.

Praėjusi alinę akies kampučiu pastebėjau šmėkštelint raudonę. „Korporalkai.“ Tuoj pat pasukau atgal, sprausdamasi į tamsų tarpą tarp dviejų pastatų, širdis daužėsi, o ranka jau siekė pistoletą prie šono.

„Pirmiausia durklas, – priminiau sau, traukdama ginklą iš rankovės. – Pasistenk neatkreipti dėmesio. Pistoletą naudok, jei bus būtina. Galia – blogiausiu atveju.“ Ne pirmą kartą man trūko fabrikatoriaus padarytų pirštinių, kurias turėjau palikti Ravkoje. Jose paslėptais veidrodėliais galėjau lengvai apakinti priešininkus kovoje vienas prieš vieną. Pirštinės puiki alternatyva smūgiui, perkertančiam ką nors per pusę. Bet jei mane pastebėjo koks korporalkas širdininkas, tiesą sakant, galiu neturėti jokio pasirinkimo.

kimo. Jie buvo mėgstamiausi Darklingo kariai ir be smūgio būtų galėję sustabdyti mano širdį ar sutraiškyti plaučius.

Laukiau, sudrėkusia ranka spausdama durklo rankeną, paskui galų gale išdrįsau žvilgtelėti iš už sienos. Išvydau vežimą, pilną prikrautą statinių. Vežėjas sustojo pasikalbėti su moterimi, kurios dukra, seginti tamsiai raudoną sijonėlį, plasnodama ir sukdamasi nekantriai šokinėjo šalia.

Tik maža mergaitė. Jokio korporalko. Atsirėmusi į sieną giliai įkvėpiau, stengdamasi nusiraminti.

„Visą laiką taip nebus, – sakiau sau. – Kuo ilgiau būsi laisva, tuo bus lengviau.“

Vieną dieną pabusiui iš miego be košmarų, gatve žingsniuosisiu be baimės. Kol kas laikiau savo netvirtą durklą šalia ir troškau delne pajusti patikimą grišų plieno svorį.

Leidausi atgal į judrią gatvę, prilaikydama ant kaklo šaliką, dar labiau juo apsimuturiuodama. Tai tapo nervingu įpročiu. Po juo paslėptas Morozovo antkaklis, pats galingiausias kada nors žinotas sustiprintojas, taip pat tai vienintelis būdas mane atpažinti. Be jo esu tik dar viena purvina pusalkanė ravkiečių pabėgėlė.

Nežinojau, ką darysiu, kai oras pasikeis. Vasarai atėjus, vargu ar galėsiu vaikščioti apsimuturiavusi šaliku, vilkėdama apsiaustą aukšta apykakle. Tikėjau, kad iki to laiko mudu su Malu būsime toli nuo žmonių pilnų miestų ir nepageidautinų klausimų. Pirmą kartą būsime vieni nuo to laiko, kai pabėgome iš Ravkos. Ši mintis sukėlė nervingą virpulį.

Perėjau gatvę, vengdama vežimų ir arklių, vis žvalgydamasi po minią, įsitikinusi, kad bet kurią akimirką išvysiu grišų būrį ar mane užpuolančius opričnikus. O gal tai bus Šu Hano samdiniai ar Fjerdos žudikai, arba Ravkos karaliaus kariai, gal net pats Dar-

klingas. Tiek daug žmonių gali mus persekioti. Persekioti mane, pasitaisiau. Jei ne aš, Malas vis dar būtų Pirmosios armijos pėdsekys, o ne dezertyras, bėgantis nuo persekiotojų.

Atmintyje netikėtai iškilo vaizdas: juodi plaukai, pilkai melsvos akys, pergalinga Darklingo veido išraiška, išlaisvinus kanjono galią. Kol atėmiau iš jo tą pergale.

Naujienos lengvai pasiekė Novyj Zemą, bet nė vienos nebuvo geros. Sklandė gandai, jog Darklingas kažkaip išgyveno kanjono mūšyje ir pasislėpė, kad sutelktų jėgas dar vienam bandymui užimti Ravkos sostą. Nenorėjau tuo tikėti, bet žinojau, jog nederą jo nuvertinti. Kiti pasakojimai buvo tokie pat keliantys nerimą: kanjonas ėmė tvinti ir stumti pabėgėlius į rytus bei į vakarus; atsirado naujas šventosios, galinčios iškviesti saulę, kultas. Nenorėjau apie tai galvoti. Mudu su Malu pradėjom naują gyvenimą. Ravka liko praeityje.

Pagreitinau žingsnius ir netrukus atsidūriau aikštėje, kur kas vakarą susitikdavau su Malu. Pastebėjau jį atsirėmusį į fontano kraštą, besišnekučiuojantį su draugu žemėnu, su kuriuo susipažino dirbdamas sandėlyje. Negalėjau prisiminti jo vardo... Gal Džepas? Džefas?

Fontanas, maitinamas keturių didžiulių čiaupų, buvo ne tiek dekoratyvus, kiek naudingas, – didelis baseinas, kuriame merginos ir tarnaitės skalbė drabužius. Vis dėlto nė viena skalbėja nekreipė ypatingo dėmesio į skalbinius. Visos žiopsojo į Malą. Kaipgi nežiopsos. Jo trumpai kareiviškai kirpti plaukai paaugo ir pradėjo rangytis ant sprando. Fontano pusrū sušlapinti marškiniai prilipo prie odos, įdegusios po daugybės dienų, praleistų jūroje. Jis atlošė galvą, juokdamasis iš kažko, ką pasakė bičiulis, rodos, nekreipdamas dėmesio į vylingas skalbėjų šypsenas.